ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 8ης Μαρτίου 2001 *

Στην υπόθεση C-68/99,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους P. Hillenkamp και A. Buschmann, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εκπροσωπουμένης από τους W.-D. Plessing και C.-D. Quassowski,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εφαρμόζοντας τα άρθρα 23 επ. του Künstlersozialversicherungsgesetz (νόμου περί της κοινωνικής ασφαλίσεως των μη μισθωτών καλλιτεχνών και δημοσιογράφων) στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους που κατοικούν εντός άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και ασκούν κανονικά μη μισθωτή δραστηριότητα εντός του κράτους αυτού, καθώς και εντός της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, και οι οποίοι υπόκεινται συνεπώς, στο πλαίσιο των

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως, αποκλειστικά στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικούν, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 51, 52 ή/και 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 42 ΕΚ, 43 ΕΚ ή/και 49 ΕΚ), καθώς και από τον τίτλο ΙΙ, ειδικότερα δε από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 13, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο β', και 14α, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, Β. Σκουρή, J.-P. Puissochet (εισηγητή), R. Schintgen και F. Macken, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
γραμματέας: R. Grass,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 24ης Οκτωβρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Φεβρουαρίου 1999, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 226 ΕΚ), προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εφαρμόζοντας τα άρθρα 23 επ. του Künstlersozialversicherungsgesetz (νόμου περί της κοινωνικής ασφαλίσεως των μη μισθωτών καλλιτεχνών και δημοσιογράφων, στο εξής: KSVG) στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους που κατοικούν εντός άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και ασκούν κανονικά μη μισθωτή δραστηριότητα εντός του κράτους αυτού, καθώς και εντός της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, και οι οποίοι υπόκεινται συνεπώς, στο πλαίσιο των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως, αποκλειστικά στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικούν, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 51, 52 ή/και 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 42 ΕΚ, 43 ΕΚ ή/και 49 ΕΚ), καθώς και από τον τίτλο ΙΙ, ειδικότερα δε από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 13, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο β', και 14α, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1408/71),

Η κοινοτική ρύθμιση

2 Σύμφωνα με το άρθρο 13 του κανονισμού 1408/71, που αποτελεί το πρώτο άρθρο του τίτλου ΙΙ περί του προσδιορισμού της εφαρμοστέας νομοθεσίας:

«1. Με την επιφύλαξη του άρθρου 14γ, τα πρόσωπα για τα οποία ισχύει ο παρών κανονισμός υπόκεινται στη νομοθεσία ενός μόνου κράτους μέλους. Η

νομοθεσία αυτή προσδιορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος τίτλου.

2. Με την επιφύλαξη των άρθρων 14 έως 17:

α) [...]

β) το πρόσωπο που ασκεί μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού, ακόμη και αν κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους·

[...]».

3 Σύμωνα με το άρθρο 14α, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1408/71:

«το πρόσωπο που ασκεί κανονικά μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικεί, αν ασκεί μέρος της δραστηριότητάς του στο έδαφος αυτού του κράτους μέλους».

Η εθνική ρύθμιση

4 Το άρθρο 1 του KSVG ορίζει ότι οι μη μισθωτοί καλλιτέχνες και δημοσιογράφοι υπάγονται υποχρεωτικά στην ασφάλιση συντάξεως των υπαλλήλων, στην εκ του νόμου ασφάλιση ασθενείας και στην ασφάλιση μακροχρόνιας φροντίδας όταν ασκούν επαγγελματικά καλλιτεχνική ή δημοσιογραφική δραστηριότητα. Ο KSVG προβλέπει ωστόσο περιπτώσεις στις οποίες οι μη μισθωτοί καλλιτέχνες ή δημοσιογράφοι δεν υπάγονται στο σύστημα αυτό, ειδικότερα αν ασκούν και άλλη δραστηριότητα, μισθωτή ή μη μισθωτή, ή αν απασχολούν πλέον του ενός εργαζομένους στο πλαίσιο της καλλιτεχνικής ή δημοσιογραφικής δραστηριότητάς τους.

5 Κατά το άρθρο 14 του KSVG, η κοινωνική ασφάλιση των καλλιτεχνών χρηματοδοτείται, κατά το ήμισυ, από τις εισφορές των ασφαλισμένων και, κατά το έτερο ήμισυ, από μια συνεισφορά αποκαλούμενη Künstlersozialabgabe (στο εξής: κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες), η οποία συμπληρώνεται, ενδεχομένως, από ποσά που καταβάλλει το κράτος.

6 Σύμφωνα με το άρθρο 24, παράγραφος 1, του KSVG, υποχρεούνται, μεταξύ άλλων, να καταβάλλουν την κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες οι επιχειρηματίες που εκμεταλλεύονται εκδοτικούς οίκους, επιχειρήσεις εκδόσεως εντύπων κ.λπ., καθώς και πρακτορεία Τύπου. Η βάση επιβολής της κοινωνικής επιβαρύνσεως για καλλιτέχνες αποτελείται, σύμφωνα με το άρθρο 25 του KSVG, από τις αφορώσες έργα ή παροχές υπηρεσιών αμοιβές που ένας υποκείμενος στην επιβάρυνση καταβάλλει σε καλλιτέχνες ή δημοσιογράφους, ακόμη και όταν δεν είναι οι ίδιοι υποχρεωτικά ασφαλισμένοι βάσει του KSVG. Η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες αντιστοιχεί σε ποσοστό επί της βάσεως επιβολής, σύμφωνα με το άρθρο 23 του KSVG.

7 Το άρθρο 36a, δεύτερη περίοδος, του KSVG ορίζει ότι το άρθρο 32 του βιβλίου I του Sozialgesetzbuch (γερμανικού κώδικα κοινωνικών ασφαλίσεων, στο εξής: SGB) εφαρμόζεται στις έννομες σχέσεις μεταξύ των υποκειμένων στην κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες και των ασφαλισμένων. Σύμφωνα με την τελευταία αυτή διάταξη, είναι άκυρη κάθε σύμβαση ιδιωτικού δικαίου που παρεκκλίνει από τις διατάξεις του SGB εις βάρος των προσώπων που μπορούν να τύχουν των κοινωνικοασφαλιστικών παροχών.

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

8 Με έγγραφο οχλήσεως της 17ης Σεπτεμβρίου 1997, η Επιτροπή κάλεσε την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να υποβάλει τις παρατηρήσεις της σχετικά με το συμβατό προς το κοινοτικό δίκαιο της εφαρμογής του KSVG σε Γερμανό δημοσιογράφο, τον κ. Stutzer, που κατοικεί και εργάζεται στο Βέλγιο, αλλά δημοσιεύει επίσης άρθρα στη Γερμανία. Γενικότερα, η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι η επιβολή της κοινωνικής επιβαρύνσεως για καλλιτέχνες επί των αμοιβών που καταβάλλονται στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους που δεν υπάγονται στη γερμανική κοινωνική ασφάλιση συνιστούσε παράβαση των άρθρων 52 και 59 της Συνθήκης, καθώς και των διατάξεων του τίτλου II του κανονισμού 1408/71.

9 Με την από 21 Νοεμβρίου 1997 απάντησή της, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας επιβεβαίωσε ότι, σύμφωνα με τον KSVG, η επιχείρηση που εμπορεύεται τις δημοσιεύσεις του κ. Stutzer υποχρεούται να καταβάλλει την κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες επί της αμοιβής που καταβάλλει σ' αυτόν, μολονότι αυτός δεν υπάγεται στη γερμανική νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως. Συγκεκριμένα, αν τούτο δεν συνέβαινε, οι επιχειρήσεις θα είχαν συμφέρον να εμπορεύονται τα έργα των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων που δεν υπάγονται στη νομοθεσία αυτή, πράγμα που θα μπορούσε να δημιουργήσει στρεβλώσεις του ανταγωνισμού εις βάρος των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων που κατοικούν στη Γερμανία και ασκούν εκεί τη δραστηριότητά τους.

10 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προσέθεσε ότι η επιβολή της κοινωνικής επιβαρύνσεως για καλλιτέχνες δεν συνεπάγεται διττή, έστω και έμμεση, φορολόγηση των αμοιβών των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων που κατοικούν εντός των άλλων κρατών μελών. Συγκεκριμένα, αφενός, η επιβάρυνση αυτή δεν βαρύνει τους καλλιτέχνες και τους δημοσιογράφους, αλλά τις επιχειρήσεις που εμπορεύονται τα έργα τους και, αφετέρου, οι διατάξεις του άρθρου 36a, δεύτερη περίοδος, του KSVG σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 32 του βιβλίου I του SGB απαγορεύουν στις επιχειρήσεις αυτές να μετακυλίουν την επίμαχη επιβάρυνση στους καλλιτέχνες ή στους δημοσιογράφους. Περαιτέρω, οι αμοιβές των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων που κατοικούν και εργάζονται στη Γερμανία, οι οποίοι, βάσει του γερμανικού δικαίου, δεν υπάγονται στην κοινωνική ασφάλιση των καλλιτεχνών, υπόκεινται επίσης στην εν λόγω επιβάρυνση.

11 Με την από 7 Αυγούστου 1998 αιτιολογημένη γνώμη της, η Επιτροπή ενέμεινε στην επιχειρηματολογία της και στους ισχυρισμούς της, αναφερόμενη σε παράβαση των άρθρων 51, 52 ή/και 59 της Συνθήκης και του τίτλου II του κανονισμού 1408/71. Κάλεσε την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να λάβει τα απαιτούμενα μέτρα για να συμμορφωθεί προς την εν λόγω αιτιολογημένη γνώμη εντός προθεσμίας δύο μηνών από της κοινοποιήσεώς της.

12 Με έγγραφο της 22ας Σεπτεμβρίου 1998, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας επανέλαβε τη θέση που ανέπτυξε με την απάντησή της στο έγγραφο οχλήσεως.

13 Δεδομένου ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν συμμορφώθηκε προς την αιτιολογημένη γνώμη εντός της ταχθείσας προθεσμίας, η Επιτροπή αποφάσισε να ασκήσει την παρούσα προσφυγή.

Επί της προσφυγής

14 Πρέπει να διευκρινιστεί, εκ προοιμίου, ότι η παρούσα προσφυγή δεν αφορά την επιβολή της κοινωνικής επιβαρύνσεως για καλλιτέχνες παρά μόνο στον βαθμό που η βάση επιβολής της περιλαμβάνει τις αμοιβές που καταβάλλονται στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους που ασκούν επίσης μη μισθωτή δραστηριότητα εντός άλλου κράτους μέλους, στο οποίο κατοικούν και υπάγονται σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 1408/71.

15 Κατά την Επιτροπή, η επιβολή της κοινωνικής επιβαρύνσεως για καλλιτέχνες συνεπάγεται, στον κατά τη σκέψη 14 της παρούσας αποφάσεως βαθμό, διττή επιβολή κοινωνικοασφαλιστικής επιβαρύνσεως, αντίθετη τόσο προς τα άρθρα 13 και 14α του κανονισμού 1408/71 όσο και προς τα άρθρα 51, 52 ή/και 59 της Συνθήκης.

Επί της αιτιάσεως που αφορά παράβαση των άρθρων 13 και 14α του κανονισμού 1408/71

16 Η Επιτροπή τονίζει ότι, σύμφωνα με άρθρο 14α, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71, ένα άτομο το οποίο, όπως ο κ. Stutzer, ασκεί κανονικά μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο κρατών μελών, υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικεί, αν ασκεί τμήμα της δραστηριότητάς του στο έδαφος του κράτους αυτού. Κατά συνέπεια, ο κ. Stutzer υπόκειται στη βελγική και όχι στη γερμανική νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως.

17 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες συνιστά εργοδοτική κοινωνικοασφαλιστική εισφορά, στον βαθμό που καταβάλλεται ευθέως στο ταμείο κοινωνικής ασφαλίσεως των καλλιτεχνών και στον βαθμό που, επιπλέον, οι πόροι του ταμείου αυτού διατίθενται αποκλειστικά για την κοινωνική προστασία των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων.

18 Ορισμένες από τις αμοιβές του ο κ. Stutzer, ο οποίος υποχρεούται ήδη να καταβάλλει εισφορές στο Βέλγιο ως μη μισθωτός εργαζόμενος, υπόκεινται στην κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες, μολονότι αυτός δεν μπορεί να αξιώσει καμία παροχή στη Γερμανία. Μια τέτοια κατάσταση όμως συνιστά παράβαση των διατάξεων του τίτλου ΙΙ του κανονισμού 1408/71.

19 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός, αφενός, ότι η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες δεν καταβάλλεται από τον ίδιο τον κ. Stutzer, αλλά από την επιχείρηση που εμπορεύεται τα έργα του και, αφετέρου, ότι η επιχείρηση αυτή δεν έχει δικαίωμα να μετακυλίσει στον κ. Stutzer τις δαπάνες που προκύπτουν από την επιβάρυνση αυτή. Συγκεκριμένα, τίποτα δεν θα εμπόδιζε την υποκείμενη στην επιβάρυνση επιχείρηση να λάβει υπόψη τις δαπάνες αυτές κατά τον καθορισμό της αμοιβής του εν λόγω δημοσιογράφου.

20 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αμφισβητεί ότι η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες αποτελεί κοινωνικοασφαλιστική εισφορά. Συγκεκριμένα, η εισφορά αυτή ωφελεί το σύνολο των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων και δεν προορίζεται συνεπώς για να καλύψει την κοινωνική προστασία εκάστου αυτών, ατομικώς. Επιπλέον, η βάση επιβολής της διαφέρει από τη βάση επιβολής των εισφορών που καταβάλλονται από τους ίδιους τους καλλιτέχνες και τους δημοσιογράφους. Η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες αποτελεί, στην πραγματικότητα, φόρο υπέρ τρίτων, επιβαλλόμενο σε όλες τις επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες στη Γερμανία και οι οποίες εμπορεύονται τα έργα των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων.

21 Κατά την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες δεν αντιβαίνει στον τίτλο ΙΙ του κανονισμού 1408/71. Συγκεκριμένα, η επιβάρυνση αυτή δεν πλήττει, άμεσα ή έμμεσα, τον καλλιτέχνη ή τον δημοσιογράφο που κατοικεί και εργάζεται εκτός Γερμανίας, αλλά τη γερμανική επιχείρηση που εμπορεύεται τα έργα τους και η οποία δεν μπορεί να μετακυλίσει την επιβάρυνση στον εν λόγω καλλιτέχνη ή δημοσιογράφο. Περαιτέρω, σε περίπτωση καταργήσεως της υποχρεώσεως καταβολής της κοινωνικής επιβαρύνσεως για καλλιτέχνες, οι επιχειρήσεις που εμπορεύονται τα έργα των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων δεν θα αύξαναν, αντίστοιχα, τις αμοιβές που τους καταβάλλουν. Αντιθέτως, μια τέτοια κατάργηση θα συνεπαγόταν στρεβλώσεις του ανταγωνισμού εις βάρος των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων που υπόκεινται στη γερμανική νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως, καθώς και εις βάρος των επιχειρήσεων που εμπορεύονται τα έργα τους.

22 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι ο σκοπός του κανονισμού 1408/71 έγκειται στη διασφάλιση, όπως αναφέρει η δεύτερη και η τέταρτη αιτιολογική σκέψη του, της ελεύθερης κυκλοφορίας των μισθωτών και μη μισθωτών εργαζομένων εντός της Κοινότητας, με ταυτόχρονη τήρηση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών των εθνικών νομοθεσιών κοινωνικής ασφαλίσεως, τούτο δε με την εκπόνηση ενός και μόνο συστήματος συντονισμού.

23 Προς τούτο, όπως προκύπτει από την πέμπτη, έκτη και δέκατη αιτιολογική σκέψη, ο κανονισμός αυτός λαμβάνει ως αρχή την ίση μεταχείριση των εργαζομένων έναντι των διαφόρων εθνικών νομοθεσιών και σκοπεύει στην κατά το δυνατό διασφάλιση της ίσης μεταχειρίσεως όλων των εργαζομένων που απασχολούνται στο έδαφος κράτους μέλους, καθώς και της μη δυσμενούς μεταχειρίσεως των εργαζομένων που ασκούν το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας.

24 Υπό το φως των εν λόγω αρχών και σκοπών πρέπει να καθοριστεί αν η νομοθεσία που αμφισβητεί εν προκειμένω η Επιτροπή είναι ή όχι αντίθετη προς το άρθρο 13 του

κανονισμού 1408/71, σύμφωνα με το οποίο ο εργαζόμενος υπόκειται, με την επιφύλαξη ορισμένων άσχετων προς τη συκεκριμένη περίπτωση εξαιρέσεων, μόνο στη νομοθεσία ενός κράτους μέλους, προκειμένου να αποφευχθούν, όπως προκύπτει από την όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, οι σωρεύσεις εφαρμοστέων εθνικών νομοθεσιών και οι εντεύθεν επιπλοκές.

25 Πρέπει να υπενθυμιστεί συναφώς ότι το γεγονός ότι επιβάλλονται σε εργαζόμενο, για το ίδιο εισόδημα, επιβαρύνσεις κοινωνικής ασφαλίσεως απορρέουσες από την εφαρμογή διαφόρων εθνικών νομοθεσιών, ενώ δεν μπορεί να έχει την ιδιότητα του ασφαλισμένου παρά μόνον έναντι μιας και μόνον από τις νομοθεσίες αυτές, έχει σαν αποτέλεσμα να εκτίθεται ο εργαζόμενος αυτός σε διπλή καταβολή εισφοράς, αντίθετης προς τις διατάξεις του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71 (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 5ης Μαΐου 1977, 102/76, Perenboom, Συλλογή τόμος 1977, σ. 259, σκέψη 13, και της 29ης Ιουνίου 1994, C-60/93, Aldewereld, Συλλογή 1994, σ. I-2991, σκέψη 26).

26 Ωστόσο, εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες δεν πλήττει τους ίδιους τους καλλιτέχνες και τους δημοσιογράφους, αλλά τις επιχειρήσεις που εμπορεύονται τα έργα τους. Περαιτέρω, δεν αμφισβητείται ότι οι επιχειρήσεις αυτές δεν έχουν το δικαίωμα να μετακυλίουν τις δαπάνες που προκύπτουν από την εν λόγω επιβάρυνση στις αμοιβές που καταβάλλουν στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους.

27 Σύμφωνα με τη γερμανική νομοθεσία, η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες δεν πρέπει συνεπώς να έχει, ειδικότερα, καμία επίπτωση στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους που παρέχουν υπηρεσίες εντός της Γερμανίας και ασκούν επίσης μη μισθωτή δραστηριότητα εντός άλλου κράτους μέλους όπου κατοικούν και υπάγονται σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως. Συναφώς, αν για τις υπηρεσίες που οι εν λόγω καλλιτέχνες και δημοσιογράφοι παρέχουν εντός της Γερμανίας πρέπει να καταβάλλουν εισφορά εντός του κράτους στο οποίο είναι ασφαλισμένοι βάσει του συστήματός τους κοινωνικής ασφαλίσεως, η εισφορά αυτή δεν μπορεί να είναι υψηλότερη από εκείνη την οποία θα είχαν καταβάλει αν οι υπηρεσίες αυτές είχαν παρασχεθεί εντός του τελευταίου αυτού κράτους. Κατά συνέπεια, οι εργαζόμενοι αυτοί δεν υφίστανται δυσμενή μεταχείριση λόγω του ότι παρέχουν τις υπηρεσίες τους εντός κράτους μέλους διαφορετικού από το κράτος ασφαλίσεώς τους.

28 Επιπλέον, εφόσον απαγορεύεται στις επιχειρήσεις που εμπορεύονται τα έργα των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων να μετακυλίουν τη δαπάνη της κοινωνικής επιβαρύνσεως για καλλιτέχνες στις αμοιβές των ενδιαφερομένων, το επίμαχο σύστημα, δεδομένου ότι περιλαμβάνει στη βάση επιβολής της κοινωνικής επιβαρύνσεως για καλλιτέχνες τις αμοιβές που καταβάλλονται σε καλλιτέχνες και δημοσιογράφους που δεν υπάγονται στο θεσπισθέν με τον KSVG σύστημα, αποσκοπεί στη διασφάλιση ίσης μεταχειρίσεως για το σύνολο των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων που παρέχουν υπηρεσίες στη Γερμανία. Συγκεκριμένα, για ίση καταβαλλόμενη αμοιβή, οι επιχειρήσεις πραγματοποιούν μια συνολική δαπάνη που δεν διαφέρει ανάλογα με το αν ο λαμβάνων την αμοιβή αυτή είναι ασφαλισμένος βάσει του KSVG ή βάσει άλλου συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως. Το σύστημα διασφαλίζει συνεπώς κατά το δυνατό την ίση μεταχείριση του συνόλου των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων που απασχολούνται στη Γερμανία, σύμφωνα με τους σκοπούς του κανονισμού 1408/71, καθόσον δεν παρακινεί τις επιχειρήσεις να χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες μιας κατηγορίας αντί μιας άλλης.

29 Βεβαίως, το σύστημα αυτό μπορεί να οδηγήσει, ανάλογα με το επίπεδο των προσωπικών εισφορών με τις οποίες επιβαρύνονται οι μη μισθωτοί καλλιτέχνες και δημοσιογράφοι εντός των διαφόρων κρατών μελών, στο ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, για την ίδια αμοιβή που καταβάλλει η επιχείρηση που χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες διαφόρων καλλιτεχνών ή δημοσιογράφων στη Γερμανία, το τελικό επίπεδο αμοιβής, μετά την επιβολή των εν λόγω εισφορών, μπορεί να είναι μικρότερο για ένα καλλιτέχνη ή ένα δημοσιογράφο που υπάγεται σε σύστημα διαφορετικό από εκείνο που θέσπισε ο KSVG απ' ό,τι για ένα καλλιτέχνη ή ένα δημοσιογράφο που είναι ασφαλισμένος βάσει της νομοθεσίας αυτής. Ωστόσο, μια τέτοια κατάσταση είναι σύμφυτη στον μηχανισμό απλού συντονισμού που απορρέει από τον κανονισμό 1408/71, ο οποίος αφήνει στα κράτη μέλη την αρμοδιότητα να καθορίζουν τα συστήματά τους κοινωνικής ασφαλίσεως και, ιδίως, να ορίζουν το επίπεδο των εισφορών που ζητούνται από τους εργαζομένους και από τους επιχειρηματίες, ενώ ταυτόχρονα ορίζει ότι, σε ορισμένες καταστάσεις, ο εργαζόμενος που παρέχει εργασία εντός κράτους μέλους υπάγεται στη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως άλλου κράτους μέλους.

30 Άλλωστε, στον βαθμό που το επίμαχο σύστημα απαγορεύει τη μετακύλιση της κοινωνικής επιβαρύνσεως για καλλιτέχνες στις καταβαλλόμενες αμοιβές, η κατάργησή της έναντι των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων που δεν είναι ασφαλισμένοι στο θεσπισθέν βάσει του KSVG σύστημα δεν θα επέφερε καμία αλλαγή ούτε στην αμοιβή

των τελευταίων ούτε στο επίπεδο των κοινωνικοασφαλιστικών επιβαρύνσεων που ενδεχομένως επιβάλλονται στην αμοιβή αυτή βάσει του συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως στο οποίο υπάγονται οι εν λόγω καλλιτέχνες και δημοσιογράφοι.

31 Συνεπώς, το επίμαχο σύστημα διασφαλίζει κατά το δυνατό την ίση μεταχείριση του συνόλου των μη μισθωτών καλλιτεχνών και δημοσιογράφων που παρέχουν υπηρεσίες εντός της Γερμανίας, όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 28 έως 30 της παρούσας αποφάσεως, χωρίς να συνεπάγεται δυσμενή μεταχείριση των μη μισθωτών καλλιτεχνών και δημοσιογράφων που υπάγονται σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως άλλου κράτους μέλους όταν παρέχουν υπηρεσίες εντός της Γερμανίας, σε σχέση με την κατάσταση κατά την οποία παρέχουν παρόμοιες υπηρεσίες εντός του κράτους ασφαλίσεώς τους, όπως τονίστηκε στις σκέψεις 26 και 27 της παρούσας αποφάσεως.

32 Το σύστημα αυτό είναι κατά συνέπεια συμβατό προς τις διατάξεις του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71, σύμφωνα με τις οποίες τα πρόσωπα για τα οποία ισχύει ο κανονισμός αυτός υπόκεινται, κατ' αρχήν, στη νομοθεσία ενός μόνου κράτους μέλους. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 2 του κανονισμού, τα πρόσωπα στα οποία ο κανονισμός αυτός εφαρμόζεται είναι, σε μια κατάσταση όπως η προκειμένη, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το εν λόγω σύστημα δεν έχει επίπτωση στην κατάστασή τους. Πρέπει εντεύθεν να συναχθεί το συμπέρασμα ότι, όσον αφορά τους μη μισθωτούς καλλιτέχνες και δημοσιογράφους ως εργαζομένους υπό την έννοια του κανονισμού 1408/71, το επίμαχο σύστημα δεν παραβιάζει την αρχή σύμφωνα με την οποία μία και μόνη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως πρέπει να εφαρμόζεται στους εργαζομένους αυτούς. Το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις που εμπορεύονται τα έργα τους οφείλουν να καταβάλλουν επιβάρυνση προοριζόμενη για τη χρηματοδότηση του γερμανικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως των μη μισθωτών καλλιτεχνών και δημοσιογράφων δεν επηρεάζει το συμπέρασμα αυτό, ενώ η επιβάρυνση αυτή, αν επιπλέον είχε επίπτωση στους ίδιους τους εργαζομένους, θα πληρούσε τα κριτήρια που θα επέτρεπαν τον χαρακτηρισμό της ως κοινωνικοασφαλιστικής εισφοράς όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71.

33 Συναφώς, η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες πρέπει να διακριθεί, για παράδειγμα, από εισφορές όπως είναι η γαλλική εισφορά για την εξόφληση του κοινω-

νικοασφαλιστικού χρέους (CRDS) ή η γαλλική γενική εισφορά κοινωνικής ασφαλίσεως (CSG), σχετικά με τις οποίες εκδόθηκαν δύο αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Φεβρουαρίου 2000, C-34/98, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2000, σ. I-995), και C-169/98 (Συλλογή 2000, σ. I-1049), και οι οποίες επηρέαζαν ευθέως εργαζομένους υπαγομένους στη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως άλλων εκτός της Γαλλικής Δημοκρατίας κρατών μελών.

34 Η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες πρέπει επίσης να διακριθεί σε σχέση με εισφορές όπως είναι οι εργοδοτικές εισφορές, σχετικά με τις οποίες εκδόθηκε η απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 1982, 62/81 και 63/81, Seco και Desquenne & Giral (Συλλογή 1982, σ. 223), και οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα να καταβάλλει δις εισφορές ο εργοδότης που χρησιμοποιούσε εργαζομένους ασφαλισμένους σε συστήμα κοινωνικής ασφαλίσεως που ήταν σε ισχύ εντός κράτους μέλους και ο οποίος απασχολούσε προσωρινά τους εργαζομένους αυτούς εντός άλλου κράτους μέλους, χωρίς οι καταβαλλόμενες εντός του άλλου αυτού κράτους μέλους εισφορές να παρέχουν δικαίωμα επί ουδενός κοινωνικού οφέλους. Οι εισφορές αυτές αποτελούσαν πρόσθετη επιβάρυνση για τον εργοδότη αυτόν, καθόσον αυτός επλήττετο εκ των πραγμάτων από κοινωνικές επιβαρύνσεις επαχθέστερες από εκείνες που έπλητταν τους παρέχοντες υπηρεσίες που ήσαν εγκατεστημένοι στο έδαφος στο οποίο παρέχονταν οι υπηρεσίες. Οι εν λόγω εισφορές μπορούσαν συνεπώς να έχουν επίπτωση στην απόφαση του εργοδότη αυτού να χρησιμοποιήσει τους εν λόγω εργαζομένους, τους οποίους έθιγαν έτσι εμμέσως. Εν προκειμένω, η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες φαίνεται να είναι εντελώς ουδέτερη, στον βαθμό που οι επιχειρήσεις που εμπορεύονται στη Γερμανία τα έργα μη μισθωτών καλλιτεχνών και δημοσιογράφων που ασκούν επίσης τη δραστηριότητά τους εντός άλλου κράτους μέλους, όπου κατοικούν και υπάγονται σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, δεν υπόκεινται, σύμφωνα με τα στοιχεία του φακέλου που κατήρτισε η Επιτροπή, στην καταβολή εισφορών προς τα συστήματα κοινωνικής ασφαλίσεως στα οποία υπάγονται οι εν λόγω καλλιτέχνες και δημοσιογράφοι.

35 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ωστόσο ότι η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες πλήττει εμμέσως τα εισοδήματα των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων. Συγκεκριμένα, κατά τον καθορισμό των αμοιβών των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων, οι επιχειρήσεις που εμπορεύονται τα έργα τους είναι σε θέση να λαμβάνουν υπόψη τις δαπάνες που προκύπτουν από την επιβάρυνση αυτή, παρά τη νομοθεσία που τους απαγορεύει να μετακυλίουν τις δαπάνες αυτές στην αμοιβή.

36 Αρκεί να υπενθυμιστεί ότι δεν αμφισβητείται ότι η γερμανική νομοθεσία απαγορεύει στις επιχειρήσεις να μετακυλίουν τις δαπάνες που προκύπτουν από την κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες στις αμοιβές που καταβάλλουν στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτή, η ύπαρξη ή

μη της επιβαρύνσεως αυτής δεν πρέπει να έχει καμία επίπτωση στην αμοιβή που καταβάλλεται στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους και η οποία πρέπει να προκύπτει από εντελώς ανεξάρτητους παράγοντες.

37 Το συμβατό όμως μιας εθνικής νομοθεσίας προς το κοινοτικό δίκαιο δεν μπορεί να εκτιμάται με βάση την υπόθεση ότι η νομοθεσία αυτή δεν τηρείται. Μόνον, ενδεχομένως, μια αποδεδειγμένη συμπεριφορά των δημοσίων αρχών που καταδεικνύει ότι η νομοθεσία αυτή δεν συνιστά στην πραγματικότητα τον εφαρμοζόμενο κανόνα θα μπορούσε να καταστήσει δυνατό το να μη ληφθούν υπόψη, στο πλαίσιο της εξετάσεως προσφυγής λόγω παραβάσεως ασκηθείσας βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης, τα επίμαχα εθνικά νομοθετήματα και να εξεταστεί μια παρεκκλίνουσα πρακτική.

38 Περαιτέρω, στο πλαίσιο διαδικασίας λόγω παραβάσεως στηριζομένης στο άρθρο 169 της Συνθήκης, στην Επιτροπή απόκειται να αποδείξει την ύπαρξη της προβαλλομένης παραβάσεως και να προσκομίσει στο Δικαστήριο τα αναγκαία στοιχεία, προκειμένου το Δικαστήριο να διαπιστώσει την ύπαρξη της παραβάσεως αυτής (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 1997, C-157/94, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 1997, σ. I-5699, σκέψη 59).

39 Η Επιτροπή όμως δεν προέβαλε με τα υπομνήματά της κανένα στοιχείο προκειμένου να αποδείξει ότι οι αμοιβές που καταβάλλονται στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους επηρεάζονται στην πράξη από την υποχρέωση των επιχειρήσεων που εμπορεύονται τα έργα τους να καταβάλλουν την κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες.

40 Δεδομένου ότι δεν έχει ως αποτέλεσμα την εφαρμογή περισσοτέρων της μιας νομοθεσιών κοινωνικής ασφαλίσεως στους μη μισθωτούς καλλιτέχνες και δημοσιογράφους που διαθέτουν στο εμπόριο τα έργα τους στη Γερμανία αλλά κατοικούν και ασκούν τμήμα της μη μισθωτής δραστηριότητάς τους εντός άλλου κράτους μέλους, το επίμαχο σύστημα δεν συνιστά παράβαση ούτε και του κανόνα του άρθρου 14α, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1408/71, σύμφωνα με τον οποίο το πρόσωπο που ασκεί κανονικά μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικεί, αν ασκεί μέρος της δραστηριότητάς του στο έδαφος αυτού του κράτους μέλους.

41 Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός της Επιτροπής που αφορά παράβαση των άρθρων 13 και 14α του κανονισμού 1408/71 πρέπει να απορριφθεί.

Επί της αιτιάσεως που αφορά παράβαση των άρθρων 51, 52 ή/και 59 της Συνθήκης

42 Κατά την Επιτροπή, τα άρθρα 51, 52 ή/και 59 της Συνθήκης είναι επίσης αντίθετα προς την επιβολή της κοινωνικής επιβαρύνσεως για καλλιτέχνες στις αμοιβές που καταβάλλονται στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους που ασκούν επίσης μη μισθωτή δραστηριότητα εντός άλλου κράτους μέλους όπου κατοικούν και υπάγονται σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο έχει κρίνει, με τις αποφάσεις Seco και Desquenne & Giral, όπ.π., και της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-53/95, Kemmler (Συλλογή 1996, σ. I-703), ότι η Συνθήκη ΕΚ απαγορεύει σε κράτος μέλος να επιβάλλει εισφορές που δεν παρέχουν δικαίωμα επί ουδεμιάς πρόσθετης κοινωνικής προστασίας σε πρόσωπα που κατοικούν εντός άλλου κράτους μέλους όπου υπάγονται ήδη σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως.

43 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αμφισβητεί ότι υφίσταται οποιαδήποτε παράβαση των άρθρων 51, 52 ή/και 59 της Συνθήκης. Ισχυρίζεται ότι η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες επιβάλλεται επίσης στις αμοιβές που καταβάλλονται σε ορισμένους καλλιτέχνες και σε ορισμένους δημοσιογράφους οι οποίοι, μολονότι κατοικούν και εργάζονται στη Γερμανία, δεν υπάγονται στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως των καλλιτεχνών. Περαιτέρω, οι προπαρατεθείσες αποφάσεις, αφενός, Seco και Desquenne & Giral και, αφετέρου, Kemmler δεν είναι λυσιτελείς, στον βαθμό που αφορούσαν άμεσες επιβαρύνσεις πλήττουσες, αντιστοίχως, τον εργοδότη εργαζομένων, αφενός, και μη μισθωτούς εργαζομένους, αφετέρου, θίγοντας την ελεύθερη παροχή των υπηρεσιών, ενώ η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες δεν πλήττει άμεσα παρά μόνον την επιχείρηση που εμπορεύεται τα έργα των οικείων μη μισθωτών καλλιτεχνών και δημοσιογράφων, χωρίς να θίγει την ελεύθερη παροχή των υπηρεσιών.

44 Η Επιτροπή, διατυπώνοντας την αιτίαση αυτή, απλώς επαναλαμβάνει, υπό το πρίσμα των άρθρων 51, 52 και 59 της Συνθήκης, την ίδια αιτίαση που προέβαλε στο πλαίσιο των άρθρων 13 και 14α του κανονισμού 1408/71.

45 Πρέπει κατ' αρχάς να εξεταστεί το επιχείρημα της Επιτροπής που στηρίζεται στην προπαρατεθείσα απόφαση Kemmler. Το Δικαστήριο έκρινε βεβαίως, στη σκέψη 14 της αποφάσεως αυτής, ότι το άρθρο 52 της Συνθήκης δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν την υποχρέωση καταβολής εισφορών στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως ελευθέρων επαγγελματιών σε όσους εργάζονται ήδη ως ελεύθεροι επαγγελματίες σε άλλο κράτος μέλος, όπου κατοικούν και υπάγονται σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, ενώ η υποχρέωση αυτή δεν τους παρέχει καμία συμπληρωματική ασφαλιστική προστασία.

46 Ωστόσο, όπως τόνισε το Δικαστήριο στις σκέψεις 36 έως 39 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες πλήττει, έστω και εμμέσως, τις αμοιβές που καταβάλλονται στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους που ασκούν μη μισθωτή δραστηριότητα εντός άλλου κράτους μέλους, όπου κατοικούν και υπάγονται σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως.

47 Εν συνεχεία, όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής που στηρίζεται στην προπαρατεθείσα απόφαση Seco και Desquenne & Giral, είναι ακριβές ότι το Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 15 της εν λόγω αποφάσεως, ότι το κοινοτικό δίκαιο απαγορεύει σε κράτος μέλος να επιβάλλει σε εργοδότη, εγκατεστημένο σε άλλο κράτος μέλος και εκτελούντα προσωρινώς, με εργαζομένους υπηκόους τρίτων χωρών, έργα εντός του πρώτου κράτους, την υποχρέωση να καταβάλλει τις εργοδοτικές εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως, ενώ ο εργοδότης αυτός καταβάλλει παρεμφερείς εισφορές, για τους ίδιους αυτούς εργαζομένους και για τις ίδιες περιόδους εργασίας, εντός του κράτους εγκαταστάσεώς του, οι δε εισφορές που καταβάλλονται εντός του κράτους όπου πραγματοποιούνται τα έργα δεν παρέχουν στους εργαζομένους δικαίωμα επί ουδενός κοινωνικού οφέλους.

48 Ωστόσο, όπως τονίστηκε ήδη στη σκέψη 34 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι οι γερμανικές επιχειρήσεις που εμπορεύονται τα έργα καλλιτεχνών και δημοσιογράφων που ασκούν επίσης τη δραστηριότητά τους εντός άλλου κράτους μέλους, όπου κατοικούν και υπάγονται σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, τελούν σε παρόμοια κατάσταση.

49 Πρέπει τέλος να υπενθυμιστεί ότι η επιβολή της κοινωνικής επιβαρύνσεως για καλλιτέχνες στις αμοιβές που καταβάλλονται στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους που ασκούν επίσης τη δραστηριότητά τους εντός άλλου κράτους μέλους, όπου κατοικούν και υπάγονται σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, δεν μπορεί να αποθαρρύνει, κατά παράβαση των άρθρων 52 ή 59 της Συνθήκης, τις γερμανικές επιχειρήσεις από το να εμπορεύονται τα έργα των εν λόγω καλλιτεχνών και δημοσιογράφων. Συγκεκριμένα, οι επιχειρήσεις αυτές υπόκεινται ομοίως στην κοινωνική επιβάρυνση για καλλιτέχνες όσον αφορά τις αμοιβές που καταβάλλουν στους καλλιτέχνες που είναι εγκατεστημένοι στη Γερμανία.

50 Κατά συνέπεια, η αιτίαση της Επιτροπής που αφορά παράβαση των άρθρων 51, 52 ή/και 59 της Συνθήκης πρέπει να απορριφθεί.

51 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Gulmann Σκουρής Puissochet

Schintgen Macken

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Μαρτίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

C. Gulmann